

INTERPRETĂRI ȘTIINȚIFICE ALE PEDAGOGIEI EXISTENTE ÎN CONTEXTUL SCHIMBĂRILOR PERMANENTE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Claudia Daniela ARGHIROIU *Drd. UPSC, Prof. învă. preșcolar, Grad didactic I, Grădinița Nr. 23, Sector 2, București, România*

CZU: 37.013.74 DOI: 10.46727/c.03-04-11-2023.p113-121

Summary. This article highlights some current developments of pedagogy as a stable, diverse and innovative theory to support the process of formal and informal education. Understanding pedagogy in its sense of the teacher's philosophy in use leads to a discussion of the constant and changing components of the definition. The intellectual tradition of pedagogy has become a phenomenon and notion to be compared and clarified in the context of another phenomenon – the sciences of education. The conclusions therefore, recall the benefit of adopting the science of pedagogy as a theory and practice of formal education.

Keywords: science of pedagogy, object of inquiry, practice of pedagogy, educational studies, educational sciences

Ultimele trei decenii au fost marcate de saltul țării într-un neoliberalism emergent neexplorat, care a făcut ca valorile culturale stabile să întâlnească cu totul alt sistem și să se confrunte cu o dilemă de modificare și apărare a valorilor sau de a le lăsa să fie distruse. Voința guvernului leton este să înlăture orice semn al sistemului anterior pe drumul către politici conduse de piață și să repete tradițiile țărilor occidentale; „rata de citare și indicatori similari beneficiază în prezent de un sprijin foarte ridicat din partea factorilor de decizie politică letoni în educație și cercetare, care consideră că evaluările bazate pe aceste măsuri ar putea contribui la creșterea capacității competitive a savanților letoni la scară globală” [6, pp. 631-649].

Această tendință a redus o parte din puterea sa constructivă asupra educației – o componentă foarte sensibilă a sistemului social, care nu poate supraviețui fără un sprijin guvernamental adecvat. Reformele majore non-stop au forțat educația să introducă soluții rapide și inovații de tip european; pe lângă lecțiile progresive învățate adesea în altă parte, răspunsurile corecte au fost prost informate și ies la suprafață.

Unele schimbări cruciale și rapide axate pe democratizare, societatea cunoașterii și competențe par a fi prea complicate pentru profesorii nepregătiți, cu o viziune inițială asupra modului de implementare a abordărilor noi. Caracteristica schimbării educaționale constă în dependența sa puternică de coerența durabilă a întregului sistem politic, social și economic. T. Townsend în 2010 a reamintit o concluzie mai veche despre „șocul viitor” pentru a descrie stresul zdrobitor și dezorientarea pe care le provocăm indivizilor, supunându-i la prea multe schimbări într-un timp prea scurt” [3, pp. 3-12]. <Șocul viitor> al Letoniei în drumul său către spațiul european al educației, alături de incertitudinea proceselor globale și implementarea schimbărilor îi atrage pe profesori în confuzie. Toate acestea arată semne ale unei stări <post-factuale> atunci când dovezile și chiar argumentele sunt adesea depășite în favoarea unor poziții cu voci mai puternice.

Orientările UE pentru evoluția educației sunt adesea interpretate din perspective diferite, escaladând astfel în dezbateri de lungă durată cu privire la abordarea de bază a studiilor educaționale și a teoriilor educației formale, care se manifestă în relația dintre știința pedagogiei și științele educației. Mecanismele generatoare reale, dar greu observabile, ghidează activitățile umane alături de strategiile reale și acestea sunt adesea dificil de reprezentat empiric. În consecință, analiza acestor mecanisme și interacțiunea dintre real, actual și empiric este sensibilă pentru a explica rezultatele cât mai exact posibil [9, p. 15-40]. Cu toate acestea, o <globalizare> parțială, în afara contextului și, prin urmare, externă a domeniului educației este

fie inaccesibilă, fie rămâne normativă în combinație cu contextul cultural, împiedică munca profesorilor și scopul procesului. În aceste situații mobile, un cadru teoretic clar este de o importanță deosebită.

Scopul articolului este de a evidenția relațiile reciproce dintre știința pedagogiei și științele educației, oferind o definiție, o perspectivă într-o explorare comparativă, precum și o schiță a modului în care Letonia a trebuit să găzduiască o perspectivă alternativă a științelor educației.

Metoda dominantă este o analiză teoretică care include revizuirea, analiza și sintetizarea literaturii pe tema „într-un mod integrat, astfel încât să fie generate noi cadre și perspective asupra subiectului” [9, p. 89-110].

1. Perspectivă asupra evoluțiilor istorice ale pedagogiei în Letonia

De la înființarea Universității din Letonia în 1919, urmând principiul stabilirii unei metode științifice prin studii bazate pe cercetare, pedagogia a fost dezvoltată ca știință și disciplină universitară. Pedagogia fiind întemeiată în contextul cultural al națiunii, viziunea europeană asupra dezvoltării holistice umane presupune, așadar, o asistență pedagogică durabilă a întregului cursant: trup, sentimente, creativitate a minții și spiritului în procesul de socializare. Savanții, de exemplu, H. Tajfel și J.C. Turner reamintesc că elevul încă din copilărie își dezvoltă propriile trăsături generale distinctive umane și individuale – fizice, mentale și sociale; este „o chestiune de cap, mână și inimă” [8, pp. 276-293].

Procesul pedagogic, așadar, ca proces deliberat de predare și învățare intenționată, este „un proces de trăire” [8, pp. 310-314]; pe baza regularităților specifice și a presupunerilor teoretice, procesul organizat de educație trebuie să medieze învățarea și dezvoltarea persoanelor cu mediul lor. Cunoașterea educației și cunoștințele educaționale sunt fenomene complexe care necesită o înțelegere integrată și actualizată a științelor umaniste și sociale, inclusiv componente mari ale practicii educaționale cu o cantitate tot mai mare de cunoștințe. Prin urmare, pedagogia este interdisciplinară, funcționează ca teorie sau știință și filozofia profesională, disciplina și practica academică a profesorilor, îndeplinește cerințele generale pentru atingerea scopurilor educaționale, de dezvoltare și educative în calitatea lor integrată; și acestea sunt în conformitate cu integritatea naturii fizice, mentale și sociale a omului.

Teoria acțiunii în psihologie din secolul XX adăugată la <learning by doing> a lui Dewey a devenit fundamentală pentru dezvoltarea pedagogiei în Letonia fiind:

a) interpretat din perspectivă pedagogică ipoteza că o ființă umană își dezvoltă toate facultățile prin diferite tipuri de activități [1, p.458].

b) implementate în presupunerea didactică că spiritele și emoțiile sunt centrul dezvoltării armonioase [1, p.470].

Conceptul de dezvoltare multilaterală și armonioasă a contribuit la pedagogie, împreună cu înțelegerea faptului că dezvoltarea are loc prin schimbarea/îmbunătățirea/împuțernicirea învățării elevului ca activitate esențială; acesta din urmă, prin urmare, trebuie să fie conceput, organizat și echipat pedagogic, astfel încât cursantul să fie subiectul activității, dezvoltării și socializării sale. Asistența, cooperarea și comunicarea profesorului creează un mediu de susținere adecvat pentru învățarea multidimensională, armonioasă și autonomă a cursantului și realizări mai bune în dezvoltarea sa cu o cantitate tot mai mare de cunoștințe; ”teoria pedagogică este în special despre relații...” [1, p.486].

Natura dezvoltării umane, de fapt, nu permite reducerea pedagogiei doar la predare. Aici am ajuns la obiectul științei pedagogiei fiind legături constante între elev, profesor și conținutul activităților/învățării în medii adesea special organizate; aceste legături se manifestă în relații. Pedagogia ca știință face distincția între obiectul cercetării care trebuie investigat pentru o mai bună înțelegere a scopului practic sau scopul educativ general al pedagogiei ca proces de predare-învățare.

Înțelegerea de bază a științei pedagogiei în Letonia s-a dezvoltat prin depășirea <inovațiilor> temporale în contextul cultural și, în principal, prin recunoașterea unor valori constante ale concepției europene clasice despre pedagogie, fiind încorporate din următoarele grupuri de surse:

- Valorile și gândirea pedagogică dezvoltate de-a lungul veacurilor fiind înscrise în mai multe cântece populare (268.815 versuri, înregistrate drept Cabinetul Dainas, Memoria UNESCO a lumii) constituie o puternică componentă culturală și morală care se manifestă în atitudini umane comune și foarte respectate.
- Practicile de lungă durată, viziunile și viziunile filozofice asupra educației demonstrează sustenabilitatea în inovații constante și sunt relevate în pedagogie încă de la prima școală din țările baltice la Riga (1211) și de educația organizată a profesorilor (1683).
- Cercetările legate de pedagogie încă din secolul al XVII-lea au accentuat investigațiile empirice; ascensiunea antropologiei ca știință cu pedagogie în cadrul acesteia a format cercetare la Universitatea din Letonia în 1919, când s-a concentrat pe esența holistică a procesului pedagogic, urmând paradigma umanistă cu dezvoltarea mentală a elevului la nivelul nucleului și abordarea empirică care a urmat paradigma științelor naturii; Pedagogia dezvoltă cercetarea științifică și studiile bazate pe cercetare în principal prin reflectarea și investigarea practicilor, crearea unei metode științifice, clasificarea și dezvoltarea altor trăsături esențiale ale unei științe.
- Datorită orientării de lungă durată a pedagogiei către filozofie și căutării ei de ipoteze și teorii fundamentale, componentele academice s-au dezvoltat pentru a deveni parte a pedagogiei în secolul al XIX-lea. Filosofia și istoria au format fundalul multor educatori; înțelegerea lor a pedagogiei în capacitatea sa teoretică și practică a dezvoltat o disciplină academică (în programe terțiare și doctorale); Pedagogia a depășit doar metodele de predare pentru a ajunge la calitatea științei pedagogiei fiind acum o filozofie personală a profesorilor care se manifestă în comportamentele lor profesionale.

Dezvoltarea practicii pedagogice urmează pe cea a științei pedagogiei în cercetarea savanților universității în cooperare cu profesori cu experiență, care au dezvoltat teoria și procesul pedagogic cu caracterul său complex și educația tradițională orientată spre cultura axată pe dezvoltarea generală a individului ca persoană. În 1940 au fost susținute primele teze de doctorat în pedagogie; în 1944 – a fost înființată Catedra de Pedagogie. În prezent, patru universități desfășoară programe de doctorat în pedagogie și trei universități au consilii de promovare în știința pedagogiei.

Natura holistică a științei pedagogiei, teoriile sale clare fundamental fundamentate și bine structurate asigură durabilitatea rămânând în schimbări constante – singura teorie bine structurată este operațională în domeniul educației. Acest fenomen în educația formală și non-formală a devenit un punct de discuție în anii 1950, iar contribuția pedagogiei la dezvoltarea umană s-a mutat la cea a unui agent de dezvoltare conștient în anii 1990. Învățarea și predarea

ca acțiuni/activități centrale în pedagogie favorizează dezvoltarea cursantului, precum și a profesorului prin utilizarea materiei ca instrument pedagogic, în timp ce predarea și învățarea fiind implementate în cooperare și comunicare deschid noi posibilități de schimb de valori și atitudini ca un scop educativ. Profesorii, sau chiar părinții, cu greu pot influența opiniile, valorile și idealurile elevilor într-un mod direct; mai degrabă valorile care provin din sfera externă poate fi facilitată și încurajată prin acțiunile și comunicarea cursantului și prin dezvoltarea direcționată și semnificativă a acțiunii auto-conduse ale cursanților. Această concepție stă la baza poziției elevului de subiect al activităților sale și a rolului asistentului didactic care se manifestă printr-o tranziție de la centrarea pe elev la centrarea pe învățare a cursantului. Acesta din urmă subliniază că acțiunea/activitatea/învățarea cursantului este un obiect al asistenței pentru dezvoltare a profesorilor, care, dacă este cuplată cu respectarea calităților individuale ale cursantului, îi permite învățarea prin practică semnificativă (intelectuală sau fizică).

Distingerea dintre știința pedagogiei și practica pedagogiei evită reducerea pedagogiei la metode de predare, conduce la integritatea și valoarea educativă a educației deliberate în ambele aspecte – ca proces și ca realizări ale elevului; acest lucru întărește și fundalul pedagogiei ca disciplină universitară. Pierderea integrității funcționează ca un obstacol pentru dobândirea competențelor; acestea sunt complexe prin natura lor. Educația orientată pe competențe în procese organizate (formale sau non-formale) are nevoie de un fundal teoretic clar, stabil și puternic, care este oferit de știința pedagogiei.

2. Înțelegerea Științei Pedagogiei

Dezvoltarea științei pedagogiei ca tradiție intelectuală europeană a fost lungă și saturată; a fost întreruptă de intrarea noțiunii de științe ale educației fiind o tradiție a țărilor anglofone; aceasta amintește că societățile trăiesc în transmisie și educație – în continuă transformare. Schimbările politice de la începutul anilor 1990 au declanșat discuții asupra paradigmelor educației, a esenței pedagogiei și a științelor educației. Merită să reamintim că discuțiile vizează de obicei definiții mai relevante ale fenomenelor discutate. Până atunci, pedagogia era deja definită într-o anumită măsură, prin accentuarea componentei sale practice, în timp ce științele educației încă așteaptă să fie definite corespunzător. Mai multe proiecte de cercetare au fost susținute de Consiliul Leton de Științe și au fost publicate publicații, printre care și în numerele Academiei de Științe.

În ultimele decenii, atenția acordată pedagogiei a fost remarcabilă, iar aceasta este o dovadă a importanței sale tot mai mari și a necesității de a înțelege teoria bine structurată care operează în domeniul discret al educației.

Recent, în țările anglofone a apărut o înțelegere mai largă a pedagogiei, iar aceasta inspiră, precum și ajută la descrierea înțelegerii, în care nici predarea, nici învățarea nu acoperă singur termenul de pedagogie, în special știința pedagogiei cu câmpul său vast și complicat de investigare. Unitatea de Cercetare Thomas Coram de la Universitatea din Londra investighează pedagogia și susține că copiii și tinerii sunt văzuți ca persoane în sine, mai degrabă decât ca <probleme> care trebuie gestionate.

Pedagogia ca practică apare atunci când doi oameni cu acțiuni complet diferite, acestea de învățare și predare sunt implicate de program/curriculum; Pedagogia ca știință și cadrul ei teoretic sunt necesare pentru a crea un proces coerent care este ajustat la nevoile cursanților. Profesorii și cursanții urmăresc scopuri și motive diferite, folosesc cunoștințe și instrumente

diferite și totuși încercările lor trebuie îndeplinite. Această <asociere în comun> permite tranzițiile de la un proces normativ la unul centrat pe învățarea cursanților, cu participarea semnificativă a cursanților la crearea, desfășurarea și evaluarea procesului în care elevul trebuie să realizeze; ceea ce duce la autonomia elevilor în învățare și dezvoltare, precum și la depășirea complexității tot mai mari și transferul modului lor de gândire a profesorilor, cursanților, părinților și altor părți interesate. Doar specialiștii identifică că realizările reale ale unei filozofii profesionale pedagogice față de procesul umanist, precum și obiectivele și instrumentele alese de profesori și adoptate de cursanți apar atunci când includerea formală a ambelor crește într-un angajament semnificativ.

Implicarea cursanților în clasă, școală, universitate sau grădiniță, cu cooperare și comunicare organizată, are loc atunci când asistența profesorului actualizează nevoia cursanților de activități semnificative pentru a îndeplini sarcinile sau activitățile alese, când obiectivele academice capătă sens pentru cursanți și își realizează noi sau își îmbunătățesc calități personale; aici stă obiectul științei pedagogiei de a crea relații reciproce adecvate care inițiază o tranziție în înțelegerea profesorului și a cursanților de la un proces mai degrabă generalizat orientat spre rezultate la o pedagogie orientată spre realizări ale elevului.

În tradițiile letone, practica pedagogiei creează, iar știința pedagogiei investighează legături dinamice interioare dintre profesor, cursant și conținut în setări sociale, integrative organizate în mod deliberat, în care activitățile și comunicarea profesorului și cursantului sunt reciproc dependente, acțiunile lor orchestrate și comunicarea conduc la autonomia elevului. Reflecția și autoevaluarea profesorului și cursantului se adaugă la realizările ambelor, precum și la valoarea educativă a procesului.

Cercetarea încearcă, așadar, să detecteze regularități pedagogice în diverse contexte și să confrunte cu criteriile care confirmă constantele, să găsească nu doar o sinteză între pedagogie și disciplinele în continuă schimbare care se referă la aceasta, ci și să transforme sau să traducă ipotezele teoretice ale acestora. Disciplinele în noțiuni pedagogice atunci când doi oameni responsabili, profesorul și cursantul, analizează, construiesc procesul pedagogic și cooperează pe bază de solidaritate.

Dezbaterile și dezacordurile asupra formei, conținutului și controlului cunoștințelor educaționale sunt esențiale pentru înțelegerea disciplinei. Toate aceste cunoștințe și înțelegeri, gândirea profesională pedagogică și capacitatea de a funcționa profesional ar trebui să fie învățate de studenții profesori; esența unei discipline universitare de calitate există într-o tranziție bazată pe cercetare de la dobândirea profesiei la o creare autodirijată de competențe profesionale.

Teoriile lui L. Vygotsky sunt binecunoscute încă din anii 1930 și au stat la baza investigațiilor pentru înțelegerea practicii și științei pedagogiei. Teoria <zonei dezvoltării proximale> a fost deosebit de productivă pentru pedagogie ca filozofie în uz a profesorului: învățarea precede întotdeauna dezvoltarea și <atrage> experiența cursantului [10, p.118]. Acest concept evidențiază situațiile în care învățarea autonomă a cursantului încetinește din cauza posibilităților sale limitate și modul în care asistența o poate accelera, dând putere învățării ulterioare prin abordarea experienței sale, păstrând valoarea ei de dezvoltare și motivare și, prin aceasta, creând legăturile dinamice în cadrul unui proces pedagogic.

Profesorii de obicei din sălile de clasă și pedagogii din alte medii sociale oferă servicii pedagogice urmând aceleași regularități pedagogice; prin urmare, știința pedagogiei care stă la

baza practicilor pedagogiei ar trebui considerată comună pentru profesori, pedagogi și alți profesioniști din sfera educației organizate. Prin urmare, pedagogia ca disciplină universitară poate fi găsită în programe, de exemplu, ale asistenților și medicilor. Practica pedagogiei este sensibilă la diversitate și aspectele comune în dezvoltarea umană; prin urmare, ipotezele teoretice comune și strategiile practice sunt ajustate la nevoile curente ale cursanților, particularitățile situației și noile posibilități, precum cele ale IT, aspectele comune devin diferite individual și se manifestă în activitățile cursantului. Prin urmare, patru subsisteme de acțiune mediată digital sunt considerate relevante:

a) referitoare la construirea și întreținerea perechilor om-mașină – meta-funcționale, tehnice și operaționale;

b) medierea expresiei culturale abordează internalizarea și externalizarea determinate în mare măsură de regulile și valorile comunităților participante;

c) automatizarea acțiunilor prin reducerea lor la proceduri formale (algoritmi) conduse de o mașină;

d) cel mai complex subsistem abordează colaborarea mediată digital.

Această noutate trebuie să fie echipată pedagogic în cele trei capacități ale sale – teorie, practică, disciplină universitară, prin trecerea ulterioară de la individualizarea proceselor pedagogice organizate la cele personalizate.

Între timp, noțiunea discretă de științe ale educației ocupă o mare arie de activități umane și numai pedagogia și managementul educațional sunt dezvoltate în calitate de știință. De altfel, știința pedagogiei (teoria și practica educației formale) nu poate fi pe deplin identificată cu științele educației, întrucât nu poate fi decât una dintre acestea; termenul de științe ale educației este folosit prea des în aspecte limitate și în afara contextelor științifice. De exemplu, reglementările guvernamentale combină aceste două categorii în cadrul unuia și aceluiași document. Guvernul subliniază, de asemenea, dominația crescândă a PISA ca instrument puternic:

a) să inițieze și să justifice evoluțiile educaționale prin compararea cifrelor legate de educație;

b) să-și folosească capacitatea tehnică pentru indicatorii naționali pentru benchmarking și inițierea unor schimbări educaționale ulterioare. Proiectele PISA și OCDE sunt derulate în Letonia sub titlul de Științe ale Educației; aceste investigații sunt foarte informative și rareori produc teorii, cel puțin prin proiecte derulate în această țară.

În comparație cu alte domenii ale activităților umane, metodele sau strategiile pedagogiei nu pot fi repetate cu precizie nici măcar în situații similare. Acest lucru duce la opinia că pedagogia este o artă. În aceste cazuri, înțelegerea teoriilor și regularitățile constante sunt utile. Multiple semnificații și nuanțe ale acțiunilor pedagogice dependente de situație, fiind bazate pe cunoștințe complexe, încetează atunci când acestea nu mai au sens pentru elev și de ce interacțiunea dintre cursanți și între cursanți și profesori încetează. Acțiunea profesorului constă în medierea între configurarea corespunzătoare a conținutului disciplinei și activitățile de învățare structurate pe care profesorul le-a conceput pentru cursanți, lăsând spațiu autoevaluării și alegerii autonome a cursanților.

Pentru a încheia cu privire la trăsăturile de bază ale pedagogiei, presupunerea lui D. Bell pare a fi foarte relevantă: în mod tipic, pedagogia transformațională este văzută ca include

următoarele trăsături: orientată spre acțiune; învățare bazată pe anchetă și pe bază de sisteme; abordări integrate, holistice; utilizarea creativă a tehnologiei.

Următoarele definiții reflectă o înțelegere a științei și practicii pedagogiei și sunt sugerate pentru discuție:

Pedagogia este o știință umanistă și socială integrată care investighează regularitățile combinate și unice, axată pe conținutul interacțiunilor învățării, comunicării și relațiilor reciproce care apar în acest proces și constituie un obiect de cercetare specific.

Practica pedagogică este reprezentată în principal de procese pedagogice organizate care sunt create pe fundalul teoriilor pedagogice și vizează în mod specific atingerea unui scop educativ. Realizarea acestui scop deliberat are loc prin conexiuni interne, dinamice, activate prin procese educaționale țintite, organizate, orientate spre scopuri, care transformă valorile intelectuale și culturale ale omenirii în conținut educațional, de dezvoltare și educativ semnificativ pentru a facilita dobândirea acestor valori de către participanții la procesului și pentru a le promova dezvoltarea personală și autoactualizarea.

Știința pedagogiei constituie filozofia în uz a profesorului și se manifestă în practica pedagogiei. Profesorii, ca orice alți profesioniști, trebuie să-și acopere disciplina universitară, și aceasta este știința și practica pedagogiei – fundalul teoretic pentru gândirea pedagogică a profesorilor și pentru crearea competenței lor profesionale. Funcțiile de bază ale disciplinei universitare reprezentate de obicei de un grup de subiecte de studiu sunt următoarele:

a) să ofere studenților posibilități de a crea cunoștințe strategice ale profesorului; înțelegerea esenței și dezvoltării oamenilor duc la regularități pedagogice pentru integrarea adecvată a predării, învățării și materiei/conținutului și inițierea unui proces pedagogic congruent către implicarea cursanților în cea mai înaltă calitate a învățării împreună;

b) să dezvolte capacitatea elevilor de a selecta instrumentele pedagogice adecvate adoptate de cursanți; acestea abordează și provoacă nevoile diverse și în curs de dezvoltare ale cursanților în situații în schimbare, cantități tot mai mari de cunoștințe și posibilități oferite de mediul digital;

c) să faciliteze integritatea și identitatea profesională a profesorului care se manifestă în construirea de relații pe baza comunicării și colaborării cu cursanții, tratându-i ca pe o persoană în curs de dezvoltare.

3. Științele Educației și Pedagogiei Comparate

Termenul de științe ale educației continuă să ocupe spațiul educației, mai ales când se pregătesc noi documente. De fapt, acestea formează un grup variabil de științe legate de educație, precum și părți selectate ale științelor transformate sau modificate în alt mod pentru nevoile cursanților (de exemplu, anatomia prezintă un interes deosebit pentru antrenorii sportivi, istoria muzicii – pentru cântăreți etc.). Grupul este schimbător, iar științele educației pot fi clasificate în funcție de relațiile lor cu procesul de obținere a educației:

1. Pedagogie – teoria și practica educației formale și non-formale (organizate). A dezvoltat pedagogia generală și subramurile sale cu două trăsături esențiale comune: (a) obiectul investigației îl constituie legăturile dinamice dintre cursanți, profesori și materie cu relațiile reciproce profesor-învățător din centru; (b) datele sunt analizate după criteriile pedagogice, care sunt notate prin legăturile dinamice. Știința și practica pedagogiei există și se dezvoltă prin elaborarea teoriei, metodologiei, profesiei și a programelor terțiare, metoda științifică riguroasă de investigații, cooperarea internațională a profesioniștilor și cercetarea,

domeniul de lucru profesional, istoria, instituțiile de învățământ terțiar pentru a obține profesii, disciplina universităților și colegii.

2. Părți esențiale ale pedagogiei, în special în țările anglofone, sunt considerate Științe ale Educației – planificarea lecțiilor, proiectarea lecției, strategiile/metodele de predare, evaluare etc. dacă nu este legat de procesul pedagogic în ansamblu: țintă, activități ale cursanților și ale profesorilor, relații reciproce, prioritatea autoevaluării și realizărilor – tot ceea ce știința pedagogiei se ocupă ca filozofie în uz, precum și investighează procesul educațional ca sistem.

3. Disciplinele pedagogice legate de procesul pedagogic, contextualizate sau integrate în știința și practica pedagogiei constituie componenta centrală a programelor de formare a cadrelor didactice, inclusiv cele care vizează lucrul cu elevi cu diferite nevoi speciale și scopuri specializate.

4. Științele educației iau în considerare și încorporează multe alte științe, care într-un fel sunt legate de unele domenii importante ale educației, de exemplu, psihologia educației, politica educației, filosofia educației etc. De fapt, aceste ramuri ale științelor investighează obiectul lor specific situat în domeniul educației și analizează datele în funcție de criteriile lor specifice. Acestea pot informa doar pedagogia și domeniul educației despre unele dintre contextele sale, dar nu vor rezolva niciodată probleme specifice pedagogiei sau cele ale procesului de obținere a educației, prin urmare, nu vor funcționa niciodată în locul pedagogiei fie că este o știință, practică sau disciplină academică. .

5. Ramurile de științe sau tehnică vizate care sunt dobândite de către cursanți într-un proces organizat prin folosirea unor metode specifice de predare-învățare aparțin disciplinei didactice (de către neprofesioniști adesea considerate în grabă ca o noțiune de modă veche). Orice ramură a științelor – fie că este vorba de literatură, biologie sau orice alta – fie că este oferită cursanților autentică sau transformată într-o materie pentru însușirea lor (transformată după principii didactice stabile și în curs de dezvoltare în conținut de învățat) devine o realitate pedagogică/didactică și categorie și adăugați la conținutul de învățare. Astfel, alte științe și practici concepute ca un cadru formal pentru crearea de cunoștințe de către cursanți, dezvoltarea abilităților și atitudinilor pot fi numite științe ale educației. În realitate, aceste științe fiind transformate în conținut de învățare/studiu sunt astfel transformate într-o categorie pedagogică de conținut și devin o componentă a unui proces pedagogic/didactic.

6. Științele contextului sunt, de asemenea, transformate și integrate în scopuri, conținut, metode/strategii, evaluare și, prin urmare, aparțin procesului de predare-învățare sau practică a pedagogiei (de exemplu, istorie, economie, literatură etc.). Funcțiile lor în cadrul programului sunt denotate prin relațiile lor cu educația academică țintă sau gradul și/sau calificarea obținute de studenți. Curriculum-urile sau programele sunt formate din mai multe ramuri de științe și tehnică care urmează a fi însușite, aparțin conținutului și nu pot fi numite științe ale educației; acestea pur și simplu nu pot fi în această calitate fără modificări pedagogice.

4. În loc de concluzie: de ce să adoptăm pedagogia

Pedagogia – știință, practică și disciplină – a fost dezvoltată ca un sistem holistic, personalizat pentru a ajuta cursanții sau a lucra cu copiii, tinerii și chiar persoanele în vârstă (numită și Andragogie) în medii educaționale formale și non-formale în majoritatea țărilor europene - Germania, Austria, Polonia, Grecia, țările scandinave etc. Capacitatea unui pedagog

de a generaliza și ajusta intervențiile este populară și pentru întreprinderi: știința pedagogiei oferă un sistem global care ar putea aduce o mai mare coerență serviciilor educaționale. Acesta oferă un cadru pentru discutarea și adoptarea scopurilor, activităților și evaluării realizărilor pentru cursanții de orice vârstă, deoarece se ocupă de regularitățile generale constante ale unui proces pedagogic.

Calificările și diplomele în pedagogie sunt populare datorită structurii sale clare și sistemului de teorii aflate în dezvoltare non-stop bazată pe cercetare; absolvenții își raportează acceptarea pedagogiei în țările europene în diferite sfere în care relațiile dintre oameni domină ca valoare pentru abilitățile lor pedagogice care îi fac să fie forța de muncă bine echipată, flexibilă și stabilă într-o gamă largă de servicii, precum și guvernamentale și non- instituții guvernamentale (mentori pentru novici sau refugiați, asistente medicale, instructori, canapele etc.). Pedagogia are potențialul pentru o abordare incluzivă, integratoare și antrenantă datorită funcțiilor sale de bază și a sistemului intern clar de noțiuni, care permite acțiuni coerente de predare și învățare, legate reciproc, bazate pe comunicare, cooperare și relații reciproce. Regularitățile interioare constante ale unui proces pedagogic asigură congruența care este printre criteriile de bază pentru cercetare, furnizarea educațională bazată pe acțiune și orientată pe proces; teoriile de fond ale științelor umaniste permit schimbul de valori.

Bibliografie de referință:

1. Dewey, J. (1963). *Experiență și educație*. New York: Collier Books 1963, pp.458-490;
2. Nicola, I., (1996), *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, pp. 17-38;
3. Pintrich, P.R., (1995), *Understanding self-regulated learning*, Jossey-Bass Publishers, San Francisco, pp. 3-12;
4. Reaboi-Petrachi, V., (2020), *Managementul timpului în învățarea autoreglată a studenților*, Teză de doctorat, 2020, pp. 32;
5. Siebert, H., (2001), *Învățarea autodirijată și consilierea pentru învățare*, Editura Institutul European, Iași, pp. 40-176;
6. Schunk, D. H. și Zimmerman, B. J., (2006), *Competență și convingeri de control: Distinguishing the Means and Ends*. În P. A. Alexander și P. H. Winne (eds.), *Manual de psihologie educațională* (ed. a doua). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates, pp. 349-367;
7. Schunk, D. H. și Ertmer, P. A. (2000). *Autoreglementare și învățare academică: intervenții de îmbunătățire a autoeficacității*. În M. Boekaerts, P. R. Pintrich, & M. Zeidner (Eds.), *Handbook of self-regulation*, Academic Press, pp. 631-649;
8. Tajfel, H., Turner, J. C., (1986), *The social identity theory of inter-group behavior*. În S. Worchel & W. G. Austin (Eds.), *Psychology of Intergroup Relations*, pp. 276-293;
9. Toma, S., (1983), *Autoeducația sens și devenire*, Editura Didactică și Pedagogică, București, p. 15-40.
10. Vygotsky, L. S. *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Cambridge: Harvard University Press, 1978